

Metsästysmatkat lisäävät ASF-riskiä

poskeaan. Siihen ei sattunut enää ja tuskin ihoon nousisi edes rakkulaa. Se ei hänen tuskansa helpottanut. Rakkula tuli sydämeen, ja se oli sata kertaa pahempi palovamma. Miksi Rean piti olla sellainen? Välillä se helli ja hoivasi, välillä vihasi kaikkea maailmassa. Sinivuokkoakin.

Hän jäi lattialle makaamaan, työnsi kädet reisien väliin ja antoi patterin lämmittää. Samalla hän seurasi Rean ilmeitä. Tämä oli keskittynyt seteleiden laskemiseen eikä kiinnittänyt häneen enää mitään huomiota. Kasvot olivat leveät ja kovapiirteiset. Tukka oli leikattu korvan yläpuolelta, se oli musta ja jäykkä kuin eskimolla.

Rea sai rahat laskettua ja silmien kivikova ilme pehmeni.

- Mitä stooria sä käytti?
- Sitä vanhainkodin hoitajaa.
- Hyvä! Se varmaan upposi siihen pillunkipeään idioottiin. Sinivuokon oli paha olla.
- Mihin me enää rahaa tarvitaan? Mehän elettäis Mare de Pardossa jo vaikka kuinka pitkään.
- Kyllä sä tiedät, Rea vastasi kylmästi. - Me tarvitaan rahaa kostamiseen.

Veri oli lähtenyt kiertämään Sinivuokon sormissa. Niitä pisteli kipeästi eikä hän osannut harkita sanojaan:

- Se on sinun kostosi. Ei minun.

Rean käsi kävi taas. Se tarttui paidan kaulukseen, kiskaisi Sinivuokon lattialta ja heitti vuoteelle selälleen. Setelit lentelivät sinne tänne ja yö-pöydällä ollut vesilasi kaatui. Rean jälki kohosi portkuun ja lenkkitosun pohja oli vielä voimalla metalliseen sängynrunkoon. Sinivuokko kirkkasi ja peitti silmänsä. Rea riuhkaisi kämmen ten sivuun ja alkoi huutaa:

- Kuka piti sun puoltas Tölkkimäessä? Sä olit liian misu sinne ja mä tiedän mitä ne ämmät olis sulle tehneet ellen mä olisi sua puolustanut. Ja muistatko mitä sä silloin lupasit?
- Muistan. Anna anteeks! Rea ei kuunnellut.
- Sä lupasit pitää mun puolta sitten kun mä pääsen vapaaksi. Etkö luvannut?
- Lupasin.
- Ja nyt on se aika tullut.
- Mutta sinähän pääsit sietä jo kesällä. Rea potkaisi sänkyä uudelleen.
- Pääsin ja pääsin! Ole hiljaa!